

i alle Priser, og det kan neppe findes urimeligt, at Regjeringen har fundet det rigtigt at forelægge os Spørgsmaalet, om Embedsmændenes Lønninger, der bleve fastsatte for 3 eller 4 Aar siden, ikke kunde trænge til Forhøielse. Men da det paa den anden Side er ganske vist, at Prisbevægelsen paa ingen Maade endnu er til Ende, at den maaffte kan stige endnu høiere end hidtil, men at man dog paa den anden Side ogsaa kan nære det Haab, at den kan have naaet sit Hødepunkt og atter kan gaa ned, maa det ogsaa findes naturligt, at Regjeringen ikke har forelagt os en Revision af Lønningslovene men har indskrænket sig til at forelægge Forslag om Dyrtidstillæg; og det, som vistnok har været det Vingende for Regjeringen, er den Anskuelse, at der i disse Forhold virkelig er Nød paa Færde. Det Spørgsmaal, som her ligger for, er dette: Er der ikke allerede Nød paa Færde for en stor Del af vore Embedsmænd? Regjeringen mener, at det er saa; der er mange Menneffer rundt om i Landet, der have samme Opfattelse, og jeg er, uden at have nyere Kendskab til de Forhold, hvorom der er Tale, saa jeg ikke kan sælde nogen fuldt begrundet Dom, dog tilbøielig til at tro, at det virkelig er Tilfældet. Man kan fra anden Side have en anden Anskuelse og tro, at det ikke er saa, men hvad der i dette Dieblif forlanges, er jo kun, at Thinget tager Sagen under Overveielse og ikke paa Forhaand erklærer: Vi ville aldeles ikke undersøge dette Spørgsmaal: Er der eller er der ikke Nød paa Færde? Der er jo ikke Tale om en sædvanlig Lønningsforhøielse, om Revision af Lønningslovene, her er kun Spørgsmaal om den Ting: Er Prisforhøielsen virkelig saa stor, at det er umuligt, i alt Fald for en stor Del af Embedsmændene, i det kommende Aar at komme ud af det med de Gager, de nu have. Det er det, der er Spørgsmaalet, — og det Spørgsmaal tror jeg, at vi gjorde rettest i at undersøge, saa kunde man bagefter komme til, hvilket Resultat som man mente at kunne forsvare. Naar man, for at komme bort fra dette Grundspørgsmaal, har angrebet en Del af Lovforslagets Indhold, fordi der ogsaa foreslaas et Dyrtidstillæg til de høiere Gager, vil dette logisk talt ikke lykkes de Herrer; thi vel har jeg ogsaa den Mening, ligesom Mange, der her have udtalt sig, at der ikke er Grund til for et enkelt Aars Vedkommende endnu, inden vi se, om Prisforhøielsen vedvarer, at give Dyrtidstillæg til de høiflønede Embedsmænd; men det er dog ganske sikkert, at Loven i sit væsentlige Indhold vilde kunne søres igennem og gøre sin Nytte, selv om man ikke vil gaa ind paa at give et Lønningsstillæg, jeg vil sige, til Lønninger over 1,600 Rd. Saa langt er det min Overbevisning, at der, om end i forskjellig Grad, er Nød paa Færde, saa langt tror jeg, at Lønningsforhøielsen er absolut nødvendig. Jeg tror, at saaledes som Forholdene maa siges at være for Diebliffet, kan

en Familie ikke leve paa den Maade, som fordres af den efter dens hele Livsstilling, for 1,600 Rd., jeg tror ikke, at de kunne leve og opdrage deres Børn saaledes, at Børnene kunne have Haab om at komme i samme Stilling som de, og den Forbring maa de dog kunne stille. Derfor tillader jeg mig at gjøre de Herrer opmærksomme paa, — og min Opfattelse vil deles af en meget stor Mængde Menneffer her i Landet — at de gjøre Uret ved ikke at ville tage dette Spørgsmaal under Overveielse; men jeg vil tillige slutte med at sige dem, at de ikke alene gjøre Uret, men at de samtidig gjøre noget meget Uklogt. De Herrer ville angribe Ministeriet, det er specielt blevet udtalt af det ærede Medlem for Kolding (Berg), og saavidt jeg kunde opfatte ham, ønskede han en Opløsning. Jeg haaber, at Ministeriet ikke vil i saa Henseende hjælpe det ærede Medlem; men her i Rigsdagen — jeg vil ikke udtale mig om, hvorledes Stillingen vilde blive, hvis vi kom til nye Valg paa dette Spørgsmaal; det veed jeg ikke — veed jeg og er ganske sikker paa, at Ministeriets Stilling i begge Thing vil forbedres i det Dieblif, de Herrer negte at tage dette Spørgsmaal under Overveielse.

J. A. Hansen: Ja, jeg skal ikke komme ind paa de Betragtninger, som ere fremkomne fra flere af de ærede Talere, og som navnlig ogsaa den ærede sidste Taler fremsatte. Han har holdt sig til Lovens Indhold, Lovens Realitet; men Dagsordenen gaar ud fra et Synspunkt, der slet ikke vil ind paa Sagens Realitet. Hvorledes jeg dømmer om Sagens Realitet, har jeg allerede nævnt, idet jeg har erklæret, at der overfor de mindre Lønninger kunde være Grund til en Forbedring, men at jeg har fundet, at en Overenskomst om dette Spørgsmaal med den nuværende Regjering vilde være ligesaa umulig, som en Overenskomst er det om forskjellige andre Lovforslag, hvorom der er Tale, idet Grundlaget for nærværende Lovforslag er støttet til Betragtninger, der ere saa aldeles modsatte mine, at jeg forudser, at de ikke vilde kunne komme igennem overfor de Grundfætninger, hvorpaa dette Lovforslag hviler. Men Forholdet er her dette, at den Stilling, hvori Folkethinget staar til Ministeriet, er en saadan, at der ikke politisk talt kan være nogen Grund til at indlade sig videre i Forhandling med dette Ministerium om et Lovforslag af en Natur som dette, hvor der aabenbart er politiske Hensyn at tage. Dette er min Hovedbetragtning. Regjeringen og Embedsstanden staa i saa nye Forhold til hinanden, at den høitærede Finanzminister igaar ligefrem udtalte og erkjendte, at man med Nette kunde kalde Embedsmændene Regjeringens Ejenerne, og en anden Minister har kaldt dem ligesaa. Men naar to af de ærede Herrer Ministre vedkjende sig, at det er en rigtig Betegnelse, naar man siger om Embedsstanden, at det er Re-